



Pasakos telefonu

### **Muilo burbulų princesė**

Sėdėjau sode po žydinčia obelimi, kai staiga suskambo telefonas. Jis kvietė mane taip nekantriai, jog iš karto supratau – tai Patrikas.

- Klausau, Patrikai. Tu vėl vienas? Ei, nedūsauk, juk viskas gerai. Turiu tau pasaką, girdi?
- Girdžiu, - sukľuso mažylis.
- Kai buvau maža mergaitė...
- Eik jau, tu buvai maža mergaitė? - nustebo Patrikas.
- Buvau, dar ir kaip buvau. Žinau, kad sunku patikėti, bet buvau tokia kaip tu, ir mažesnė nei tu buvau, kaip ir dabar esu vyresnė, nei tu...
- Ir mažesnė už mane buvai?
- Buvau, esu ir būsiu, visada kitokia negu tu, kaip ir tu kitoks, negu aš.
- Gal ir gerai, kad esam kitokie, ką?
- Manau, kad gerai... taigi, kai buvau maža, mėgstamiausias mano laisvalaikio užsiėmimas buvo... muilo burbulų pūtimas. Gatvės vaikai mane taip ir vadino – muilo burbulų princesė! Gražu, ar ne? Taigi, jei tau liūdna ir nesugalvoji ką veikti, - pūsk muilo burbulus! Pūsti reikia labai atsargiai ir švelniai. Patikėk, tai nėra taip jau paprasta. Reikia būti labai kantriam. Tačiau kai išmoksi, pamatysi, kiek džiaugsmo jie tau suteiks... ir kiek juoko... Burbulai, kaip ir vaikai, - labai skirtingi: maži, dideli, išdykę. O būna ir užsisvajojusių... Kai pūti labai švelniai, išsipučia didžiulis muilo burbulas. Jis gali akimirksniu sprogti. Bet, koks džiaugsmas, jei gauni kiek ilgėliau juo pasigrožėti. Jis toks dailus, švytintis ir laikinas... Akimirksniu daugybė mažyčių burbuliukų, skrendančių aukštyn, žemyn, ratu pasklinda po visą kambarį tarsi kokie mažyčiai balionai, tik jų gyvenimas tūkstantį kartų trumpesnis...
- Gyvenimas trumpesnis? – Nenoriu tokios pasakos apie trumpesnę gyvenimą, ji liūdna, - pareiškė Patrikas.
- Ne, ji neliūdna, ji apie laikinumą ir grožį, o grožis dažnai būna laikinas.
- Man nepatinka tas laikinas, - bambėjo berniukas.

- Ak, Patrikai, kažkada tu suprasi, kad dažniausiai laikina ir yra gražu...Ak, kaip man patinka pūsti tuos laikinus muilo burbulus. Prisipažinsiu, kad ir dabar kartai juos pučiu. Aišku, kai niekas nemato. O kai pavyksta išpūsti tą didžiulį, aš jame apsigyvenu. Taip, taip, įsivaizduoju, kad esu tame burbule tarsi namelyje. Mane gaubia švelnios, švytinčios burbulo sienos. Ir mudu pakylame aukšyn ir skrendame!
  - Aš irgi noriu skraidyti! – sušuko susijaudinęs Patrikas.
  - Tai pūsk muilo burbulus!
- Ragelyje pasigirdo trumpi pypsėjimai. A, supratau, ko gero Patrikas nulėkė ieškoti muilo burbulų.



Inesa Paliulytė

Kauno lopšelio-darželio „Liepaitė“ meninio ugdymo pedagogė, aktorė, režisierė